

Texel - een verleden jaar
De afstand en het toeval

De Afstand

Onze afstand tot de dingen,
tot de dieren, tot de mensen.

Zeldzaam precies, ver weg en dichtbij.
Dichtbij genoeg om elkaar niet uit het oog te verliezen.
Ver genoeg om elkaar te laten zijn.

De afstand

hoe de schuimkoppen weg stuiteren in een storm
hoe zandloperpootjes in een clubje met een golf meehupsen
Hoe de duinkonijnen in de schemerig uit hun hollen komen,
Hoe we de onbegrijpelijk verre sterren zien flonkeren.
Hoe de zeevonk vonkt als het weer zomer wordt

hoe we trots zijn op Dorian, in de verte nu vaak
hoe de jurk van ver geleden ineens weer opdook

Hoe Bisou ontsnapt maar haar baasje weer vond.

De walvissen van ver, verdwaald, zoals iedereen wel eens
Hoe wij elkaar altijd tegenkomen in dat ene café.

Hoe we zoeken naar het juiste aantal bedden,
om mensen te verwelkomen, van ver.
Om hier onze rust en vrijheid met hen te delen, zonder die van ons op te hoeven geven.

Tussen ver weg en dichtbij

precies genoeg afstand om elkaar te laten zijn.